

Sygn. akt III RC 151/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale III Rodzinnym i Nieletnich

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Anna Kwiecień-Motyłewska

Protokolant: st.sekr.sąd. Elżbieta Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2021 roku

sprawy z powództwa małoletniej A. G. (1) reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego D. G.

przeciwko A. A.

o podwyższenie alimentów

1. podwyższa alimenty płatne od A. A. (2) na rzecz jej małoletniej córki A. G. (1), ur. (...) ustalone ostatnio ugodą sądową zawartą przed Sądem Rejonowym w Łowiczu w dniu 10.04.2019 roku w sprawie III RC 112/18 z kwoty po 300 (trzysta) złotych miesięcznie do kwoty po 500 (pięćset) złotych miesięcznie płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk ojca dziecka D. G. poczynając od dnia 02 lutego 2021 roku,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,
4. zasądza od pozwanej A. A. (2) na rzecz powoda D. G. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
5. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 151/20

UZASADNIENIE

Małoletnia powódka A. G. (1) reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego D. G. w pozwie z dnia 3 grudnia 2020 roku wniosła o podwyższenie alimentów od pozwanej A. A. (2) ustalonych ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Łowiczu w sprawie III RC 112/18 z kwoty po 300 złotych do kwoty po 650 złotych miesięcznie.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że alimenty od pozwanej na rzecz powódki w kwocie 300 złotych nie wystarczają już na pokrycie kosztów utrzymania małoletniej, a od czasu ustalenia alimentów wzrosły potrzeby powódki, która rozpoczęła edukację w Szkole Podstawowej w D. w klasie zero. Małoletnia zamieszkuje wraz z ojcem i babką. Drugą część domu zajmuje rodzeństwo cioteczne ojca małoletniej. D. G. pracuje jako kurier na zasadzie samozatrudnienia z dochodem ok. 3000 zł miesięcznie. Od daty zawarcia ugody nie uległy zmianie jego możliwości zarobkowe. Matka powódki założyła nową rodzinę. Ma małoletnie dziecko. Nie pracuje, mieszka z mężem, który prowadzi działalność gospodarczą, utrzymując się z dochodów męża. Pozwana nie uczestniczy w wychowaniu córki. Od chwili zawarcia ugody koszt utrzymania powódki wzrósł i wynosi ok. 1300 zł. Jednocześnie pozew zawierał wniosek o

zabezpieczenie powództwa poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz małoletniej powódki kwoty 450 zł miesięcznie tytułem alimentów. (pozew – k. 2-7)

Pozwana A. A. (2) w odpowiedzi na wniosek o zabezpieczenie wniosła o jego oddalenie. Podniosła, iż pozwana w chwili obecnej realizuje gotówkowo uprzednio orzeczony względem małoletniej powódki obowiązek alimentacyjny. Przed wytoczeniem powództwa ojciec małoletniej nie zwracał się do pozwanej o możliwość większego udziału finansowego w kosztach utrzymania dziecka. Dodatkowo podkreślono na nieznaczny odstęp czasu pomiędzy zawartą ugodą pomiędzy stronami, a żądaniem udzielenia zabezpieczenia zawartym w treści powództwa, które w istocie stanowi zwiększenie obowiązku alimentacyjnego pozwanej o 50% kwoty ustalonej w 2018 roku. Podniesiono fakt trudnej sytuacji materialnej pozwanej, a ponadto brak istotnej zmiany stosunków, uprawniającej małoletnią powódkę do występowania z roszczeniem o podwyższenie alimentów. Nie prawdą jest, by pozwana posiadała zadłużenie alimentacyjne względem córki. (odpowiedź na wniosek o zabezpieczenie – k. 81-84)

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2021 r. Sąd zabezpieczył powództwo poprzez zobowiązanie pozwanej do uiszczania w czasie trwania postępowania na rzecz małoletniej A. G. (1) kwoty 400 zł tytułem alimentów, oddalając w pozostałym zakresie wniosek o zabezpieczenie. (postanowienie – k. 87)

W odpowiedzi na pozew pozwana A. A. (2) wiosła o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczyła całości twierdzeń powołanych przez stronę powodową odnoszących się do kwestii polepszenia się sytuacji materialnej pozwanej od daty zawarcia ugody w zakresie obowiązku alimentacyjnego. Podkreśliła, że nieprawdą jest, by na dzień wytoczenia przedmiotowego powództwa pozwana posiadała jakiegokolwiek zadłużenie z tytułu obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej córki. Zakwestionowała także wymiar usprawiedliwionych potrzeb małoletniej. Podniosła, że wydatki w zakresie środków przeznaczanych na internet i telewizję ojciec małoletniej powódki i tak musiałby ponieść niezależnie od wspólnego zamieszkiwania z dzieckiem. Przedstawiciel ustawowy małoletniej nie przedstawił zakresu procentowego udziału w tych zobowiązaniach, m.in. wyliczenia kwoty z tytułu wywozu śmieci, zużycia wody, energii elektrycznej. Odnośnie rzeczy zakupionych za pośrednictwem serwisu allegro, ojciec małoletniej nie dowiódł rzeczywistego ich poniesienia, albowiem do sprawy został załączony jedynie wydruk z bliżej nieopisanego konta internetowego oraz potwierdzenia transakcji internetowych bez umieszczenia bliższych danych osoby kupującej lub chociażby adresu dostawy produktów. Niejasne jest umieszczenie kosztów konsultacji medycznych i badań diagnostycznych małoletniej w sytuacji, gdy nie zachodziła pilna konieczność przeprowadzenia tego rodzaju diagnostyki lub konsultacji, co może stanowić jedynie dowód sztucznego wygenerowania nieusprawiedliwionych wydatków na małoletnią na potrzeby niniejszego postępowania. Podniesiono zarzut wygórowania wydatków, jak przykładowo w odniesieniu do należności z tytułu zakupu obiadów przez małoletnią w szkole oraz niedostosowania ilościowego w szczególności w odniesieniu do zakupu kilku plecaków dla małoletniej. Część z przedstawionych dowodów zakupów z uwagi na swój charakter - paragony nie może zostać zweryfikowana jako nabycie produktów i usług przez przedstawiciela ustawowego małoletniej powódki. Podniesiono, iż nieprawdą jest, jakoby pozwana nie uczestniczyła finansowo poza orzeczonym obowiązkiem alimentacyjnym względem małoletniej. Nieprawdą jest, jakoby pozwana nie interesowała się losem małoletniej i nie realizowała z nią kontaktów. Matka małoletniej w sposób cykliczny zabiera córkę do swojego domu, organizując wspólnie czas także w ramach spotkań ze swoją rodziną. Podniesiono, że przedstawiciel ustawowy małoletniej powódki w sposób całkowicie wybiórczy i nierzeczywisty przedstawił wykaz uzyskiwanych przez siebie dochodów. Usprawiedliwione i stałe koszty utrzymania pozwanej to: alimenty w kwocie 300 zł, koszty czynszu w kwocie 1550 zł wraz z opłatami. Dodatkowo koszty to zakup żywności dla rodziny w kwocie 800 zł, zakup odzieży i obuwia 150 - 200 zł, środków higieny - 200 zł, inne nieprzewidziane wydatki - 150 - 200 zł. (odpowiedź na pozew – k. 92-94)

Na rozprawie w dniu 27 lipca 2021 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo, pełnomocnik pozwanej wniósł o jego oddalenie. (e-protokół z rozprawy – k. 187)

Do chwili zamknięcia rozprawy strony podtrzymały dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. (1), urodzona (...), jest nieślubnym dzieckiem A. A. (2) i D. G.. Ojcostwo D. G. zostało ustalone wyrokiem Sądu Rejonowego w Łowiczu w sprawie III RC 126/14. Przedstawiciel ustawowy i pozwana nie mieszkają razem. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Łowiczu ustalono, iż miejscem zamieszkania małoletniej A. G. (1) będzie każdorazowe miejsce zamieszkania jej ojca D. G..

(okoliczności bezsporne)

Na mocy ugody sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym w Łowiczu dnia 10 kwietnia 2019 r. w toku postępowania o alimenty w sprawie III RC 112/18 pozwana A. K. (obecnie A.) zobowiązała się do płacenia na rzecz jej małoletniej córki A. G. (1) alimentów w kwocie po 300 zł miesięcznie płatnych z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk ojca dziecka D. G., poczynając od dnia 1 lutego 2019 roku, a także się do uiszczenia zaległej kwoty alimentów za miesiące luty, marzec i kwiecień w wysokości 900 zł do dnia 31 maja 2019 r. płatnych bezpośrednio na rachunek przedstawiciela ustawowego D. G..

(dowód: ugoda – k. 66 z załączonych akt Sądu Rejonowego w Łowiczu o sygn. III RC 112/18)

Kiedy strony zawierały ugode przed sądem w sprawie III RC 112/18 małoletnia A. G. (1) miała 5 lat. Chodziła do przedszkola. Zamieszkiwała z ojcem i prababcią ojczystą. Koszty jej utrzymania mieściły się w przedziale 700-1000 zł (wg oświadczenia jej ojca). Przedstawiciel ustawowy powódki miał wtedy 25 lat. Pracował w charakterze kuriera. Zarabiał 1500-2500 zł miesięcznie. Mieszkał z córką i babką. Partycypował w kosztach utrzymania nieruchomości na poziomie ok. 200 zł.

(dowód: dokumenty z akt sprawy o sygn. III RC 112/18)

Pozwana A. A. (2) (wówczas K.) miała wtedy 22 lata. Poza małoletnią nie miała nikogo na utrzymaniu. Nie pracowała, poszukiwała pracy. Mieszkała z narzeczonym w wynajętym mieszkaniu, pozostając na jego utrzymaniu. Była w ciąży. Utrzymywała kontakt z małoletnią. Alimentowała córkę rzeczowo.

(dowód: dokumenty z akt sprawy o sygn. III RC 112/18)

A. G. (1) ma obecnie 7 lat. Małoletnia uczęszcza do klasy pierwszej Szkoły Podstawowej w D.. Jada obiady w szkole. Koszt jednego obiadu to 7 zł. Komitet rodzicielski to koszt 50 zł, ubezpieczenie – 50 zł. Pozostałe koszty utrzymania małoletniej wg oświadczenia ojca złożonego na rozprawie to odzież - 250 zł, atrakcje/rozrywka - 150 zł, artykuły chemiczne i kosmetyczne - 60 zł, telefon i internet - 300 zł, koszt wakacji - ok.1000 zł. Do szkoły małoletnią wozi dziadek ojczysty, albo jeździ autobusem. Po zajęciach odbiera ją ojciec. A. ma wadę wzroku, nosi okulary. Koszt okularów to ok. 260 zł. Z uwagi na zepsucie obecnych okularów istnieje konieczność zakupu nowych. Małoletnia leczy się stomatologicznie. Wizyta u stomatologa kosztuje 100 złotych. Leczyła się również prywatnie ortopedycznie w związku z doznanym we wrześniu 2020 r. złamaniem nasad dalszych kości promieniowej i łokciowej lewej. Całkowity roczny koszt leczenia dziecka to 300-400 złotych.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 13-17 faktury – k. 19-20, zeznania przedstawiciela ustawowego e-protokół rozprawy z dnia 21.10.2021r. 00:01:42 – k. 276-v w zw. z wyjaśnieniami e-protokół rozprawy z dnia 27.07.2021r. 00:05:44 – k. 187-188,)

D. G. ma 28 lat. Pracuje jako kurier na zasadzie samozatrudnienia z dochodem ok. 3000 zł netto miesięcznie. Pracuje w godz. 6:00 - 13:00 od poniedziałku do piątku. Mieszka wraz z córką i babcią. Babcia przedstawiciela ustawowego ma ok.70 lat i jest na emeryturze. Koszty utrzymania nieruchomości to ok. 600 złotych miesięcznie, wyżywienia własnego - 600-700 zł, zakupu paliwa - ok.300 zł miesięcznie, ubezpieczenia - ok. 60 złotych w skali miesiąca.

(dowód: faktury – 22-25, zeznania przedstawiciela ustawowego e-protokół rozprawy z dnia 21.10.2021r. 00:01:42 – k. 276-v w zw. z wyjaśnieniami e-protokół rozprawy z dnia 27.07.2021r. 00:05:44 – k. 187-188,)

A. A. (2) ma 24 lata. Jest zatrudniona na umowę o pracę na 3/4 etatu z zarobkiem netto 1649 zł. Wyszła za mąż. Urodziła syna, który ma obecnie 2 lata. Wraz z rodziną zamieszkuje w wynajętym mieszkaniu. Koszt wynajmu mieszkania to 1550 zł, koszty wyżywienia rodziny to 1200 zł, artykuły chemiczne - 300 zł, paliwo - 400 zł, rata kredytowa - 500 zł, telewizja i internet - 90 zł, telefony - 210 zł, odzież - 100 zł, leki co dwa miesiące - 80 zł. Powyższe koszty pokrywa wspólnie z mężem. Małżonek prowadzi działalność gospodarczą i osiąga dochód 3145 zł netto. W okresie od 7 lutego do 3 czerwca 2021 r. małoletnia A. zamieszkiwała wraz z pozwaną i jej rodziną. Pozostawała wtedy na jej utrzymaniu. Chodzili wówczas do ZOO, do sali zabaw, do kina. Syn pozwanej nie korzysta ze żłobka. Jest zdrowy. Pozwana leczy się psychiatrycznie. Wg oświadczenia nie czuje się na tyle dobrze, by pracować na cały etat. Co dwa i pół miesiąca chodzi na wizyty do psychiatry. Koszt wizyty to 150 zł, zaś leków - ok. 70 zł. Pozwana nie płaci regularnie alimentów na rzecz córki. Małoletnia otrzymuje alimenty z Funduszu Alimentacyjnego. Po raz pierwszy fundusz wypłacił alimenty w styczniu 2021 r.

(dowód: faktury – k. 95-99, 105-109, 11-112, 140, 269, 273-274, potwierdzenie transakcji – k. 124-139, 257-259, 261-265, 268, 270-273 realizacja recepty – k. 260, umowa najmu – k. 141-144, zeznania pozwanej e-protokół rozprawy z dnia 21.10.2021r. 00:05:44 – k. 276-v w zw. z wyjaśnieniami e-protokół rozprawy z dnia 23.09.2021r. 00:05:06 – k. 202v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Materiał dowodowy obejmujący złożone do akt dokumenty, jak również dokumenty zgromadzone w sprawie prowadzonej pod sygnaturą III RC 112/18 Sądu Rejonowego w Łowiczu, należało uznać za w pełni wiarygodny i dający pełną możliwość czynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych. Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony. W ocenie Sądu stanowiły one wiarygodne źródło zawartych w nich informacji.

Sąd uznał, że kserokopie dokumentów, nie potwierdzone za zgodność z oryginałem - wedle norm obowiązujących, świadczą jedynie o istnieniu ich oryginałów, kserokopie nie mogą bowiem stanowić dowodu w sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, co do kosztów utrzymania domu i częściowo małoletniej powódki, uznając, że zawyżone zostały potrzeby małoletniej w zakresie wydatków na rozrywkę, odzież i telefon. Małoletnia A. ma dopiero 7 lat, dlatego też w ocenie Sądu koszty przeznaczane na rozrywkę 7-latki (150 złotych) i na telefon/internet (300 zł) są nieuzasadnione co do ich wysokości i nie jest to wydatek konieczny w takim wymiarze. Podobnie za zawyżone uznać należy koszty zakupu odzieży za kwotę 250 zł miesięcznie. Sąd uznał, że koszty utrzymania małoletniej, 7-letniej powódki wynoszą około 1000 zł miesięcznie.

Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom pozwanej, tym na których oparł się czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał, że powództwo małoletniej A. G. (1) jest zasadne w części, tj. do kwoty 500 złotych miesięcznie, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił jako zbyt wygórowane.

W myśl art. 138 k.r.o., w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Przez zmianę stosunków rozumieć natomiast należy zwiększenie się usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego bądź zmniejszenie lub ustanie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji. Zgodnie bowiem z treścią art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego, a wykonywanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie (art. 135 § 2 k.r.o.).

Zakres potrzeb dziecka, których zaspokajanie jest obowiązkiem rodziców, ustanawia przepis art. 96 k.r.o. W związku z powyższym, rodzice zobowiązani są zapewnić dzieciom, które nie są w stanie utrzymać się samodzielnie, zaspokojenie potrzeb w zakresie wyżywienia, odzieży, środków higieny oraz leczenia. Należy podkreślić, iż rodzice mogą być

zwolnieni od świadczeń alimentacyjnych w stosunku do dziecka tylko wtedy, gdy dziecko posiada własny majątek, a dochody z tego majątku wystarczają na całkowite pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. We wszelkich innych wypadkach na rodzicach ciąży stanowiący obowiązek utrzymania dziecka, ograniczony tylko ich możliwościami zarobkowymi i majątkowymi.

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do wniosku, iż zasadnym jest podwyższenie alimentów płatnych od pozwanej A. A. (2) na rzecz jej małoletniej córki A. G. (1) z kwoty po 300 złotych miesięcznie do kwoty po 500 złotych miesięcznie. Potrzeby małoletniej powódki, która jest w takim wieku, że nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, nie osiąga sama żadnych dochodów, nie ma własnego majątku, z upływem czasu rosną. W literaturze podkreśla się, iż z biegiem lat, a zwłaszcza wskutek dorastania dziecka zwiększają się jego potrzeby i tym samym osoby zobowiązane do jego alimentacji powinny zwiększyć swój wysiłek dla zaspokojenia tych potrzeb (T. Smyczyński, Prawo rodzinne i opiekuńcze, Warszawa 2005, s. 277).

Od chwili, kiedy ostatnio była ustalona wysokość alimentów od pozwanej na rzecz powódki, to jest od momentu zawarcia ugody przed Sądem Rejonowym w Łowiczu III Wydział Rodzinny i Nieletnich w sprawie III RC 112/18, upłynęło 2 lata i 7 miesięcy. Od tamtej pory uległa zmianie nie tylko sytuacja małoletniej powódki, ale również jej rodziców.

A. G. (1) ma obecnie 7 lat. Od września jest uczennicą I klasy szkoły podstawowej. Zamieszkuje z ojcem i prababką ojczystą. Powódka znajduje się w takim wieku, że jej potrzeby szybko rosną. Z przedszkolaka stała się uczestniczką szkoły podstawowej. Więcej środków, niż było to w kwietniu 2019 roku, potrzeba na jej wyżywienie, na odzież, buty, artykuły szkolne. Dziewczynka potrzebuje zakupu nowych okularów i choć jest to wydatek jednorazowy jest on zasadny i konieczny. W zakresie opieki zdrowotnej, w tym stomatologicznej dziecka ojciec winien wziąć pod uwagę możliwość leczenia nieodpłatnego w ramach NFZ. Od czasu ugody alimentacyjnej w sprawie IIIRC 11/12 nieznacznie zwiększyły się dochody przedstawiciela ustawowego. Wówczas D. G. pracując w tym samym charakterze zarabiał 1500-2500 zł, podczas gdy obecnie - ok. 3000 zł.

Znacząco zmieniła się sytuacja rodzinna, finansowa pozwanej. A. G. (2) wyszła za mąż, urodziła dziecko, które ma obecnie 2 lata. Podjęła pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu z dochodem 1649 zł, podczas gdy w roku 2019 była bezrobotna, ciężarna i pozostawała na utrzymaniu narzeczonego. Pozwana (podobnie jak w 2019 r.) mieszka z rodziną w wynajętym mieszkaniu. Posiada zobowiązanie kredytowe z ratą 500 zł miesięcznie. Sąd wziął pod uwagę fakt, że zaciągając zobowiązania kredytowe - spłata obciąża miesięcznie budżet pozwanej kwotą 500 złotych - wiedziała o swoich zobowiązaniach alimentacyjnych względem małoletniej powódki, zatem musiała liczyć się z koniecznością ich spłaty. Konieczność spłaty kredytów nie ogranicza pozwanej na tyle, aby nie mogła zapewnić zwiększających się potrzeb niepełnoletniej córki. Spłata zaciągniętych zobowiązań kredytowych, czy pożyczek nie może mieć pierwszeństwa przed zaspokajaniem bieżących potrzeb dziecka.

Przedstawiciel ustawowy ponosi obecnie koszty utrzymania córki A., które Sąd ustalił na kwotę około 1000 złotych miesięcznie uznając, że koszty przedstawione przez przedstawiciela ustawowego zostały nieco zawyżone. Sąd uznał, kierując się doświadczeniem życiowym, że usprawiedliwione potrzeby małoletniej kształtują się na poziomie 1000 złotych miesięcznie. Zdaniem Sądu zawyżone zostały koszty zakupu odzieży ustalone na 250 złotych, rozrywki - 150 zł, opłat za telefon i internet - 300 zł, jako zbyt wysokie w przypadku 7-letniego dziecka.

Oceniając sytuację pozwanej Sąd wziął pod uwagę okoliczności, iż poza alimentami w kwocie 300 złotych miesięcznie, nie łoży ona dodatkowo żadnych kwot na utrzymanie córki, poza okresem od 7 lutego do 3 czerwca 2021 r., kiedy małoletnia zamieszkiwała z matką. W bieżącym roku alimenty wypłacane były przez Fundusz Alimentacyjny. Uzasadnione jest, by usprawiedliwione koszty utrzymania powódki ustalone ostatecznie przez Sąd na kwotę około 1000 złotych miesięcznie, pokrywała w połowie - tj. w wysokości 500 złotych pozwana. Jest to adekwatne do jej możliwości zarobkowych i majątkowych. Młodszy syn pozwanej jest już w takim wieku, że może pójść do żłobka, a pozwana do pracy w pełnym wymiarze godzinowym, by wypełnić obowiązek alimentacyjny względem córki, zaspokoić połowę rosnących kosztów utrzymania swojego starszego dziecka. Na D. G. ciąży obowiązek bezpośredniej opieki

i troski o wychowanie powódki. Zasadne jest więc zwiększenie alimentów na rzecz powódki do kwoty 500 złotych miesięcznie, którą to kwotę Sąd ustalił stosując zasadę „równej stopy życiowej” ustalając, że koszty utrzymania córki stanowią 1/3 część dochodów A. A. (2), które to dochody nie wyczerpują możliwości zarobowych pozwanej.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, że istniejące warunki społeczno - gospodarcze i żadne ważne przyczyny nie stoją na przeszkodzie, by pozwana, wykorzystując swoje siły i umiejętności, zaspokajała częściowo potrzeby córki, łącząc na jej utrzymanie kwoty po 500 złotych miesięcznie. Pozwana jest 24-letnią kobietą, zdolną do pracy i powinna przyjąć na siebie w należyтым stopniu odpowiedzialność za los swego starszego dziecka. Biorąc pod uwagę dochody pozwanej oraz koszty jej utrzymania, ma ona możliwości zaspokajania potrzeb powódki w określonej przez Sąd wysokości.

Pamiętać trzeba, iż zakres świadczeń alimentacyjnych jest podwójnie uzależniony. Z jednej strony zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej strony od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego należy rozumieć te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. Sąd, orzekając o wysokości świadczeń alimentacyjnych, bierze pod uwagę nie tylko dochody realnie osiągnięte przez zobowiązanego do świadczeń alimentacyjnych, ale także jego potencjalne możliwości zarobkowe i majątkowe, to jest dochody i majątek, jakie zobowiązany mógłby osiągnąć przy pełnym wykorzystaniu swoich kwalifikacji zawodowych, wykształcenia, doświadczenia zawodowego, uwzględniając stan zdrowia i wiek zobowiązanego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988, nr 4, poz. 42). Tymczasem zdaniem Sądu pozwana ma większe możliwości niż usiłowała przedstawić w toku postępowania sądowego. Pozwana jest młodą, kobietą. Podnosi, iż z uwagi na stan psychiczny, nie jest w stanie podjąć pracy w pełnym wymiarze godzinowym. Niemniej jednak nie udowodniła powyższej okoliczności, nie przedstawia zaświadczenia lekarskiego w tym zakresie. Młodsze dziecko pozwanej jest w takim wieku (2 lata), że może pójść do żłobka, a pozwana podjąć zatrudnienie w pełnym wymiarze godzin.

Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, Sąd uznał, że zasadnym jest podwyższenie alimentów od pozwanej A. A. (2) na rzecz jej córki A. G. (1) ustalonych ostatnio ugodą zawartą przed tutejszym Sądem w sprawie IIIRC 112/18 z kwoty 300 złotych miesięcznie do kwoty po 500 złotych miesięcznie, płatnych z góry do dnia 15-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dziecka. W ocenie Sądu powyższa kwota jest adekwatna do usprawiedliwionych potrzeb powódki, a jednocześnie nie przekracza możliwości finansowych pozwanej.

Alimenty podwyższono poczynając od dnia 2 lutego 2021 roku, to jest od daty doręczenia odpisu pozwu pozwanej, uznając, iż wówczas pozwana została wezwana do niezwłocznego spełnienia świadczenia. Strona powodowa nie wskazała żadnych okoliczności uzasadniających podwyższenie alimentów z datą wsteczną.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., to jest nie obciążył pozwanej kosztami postępowania, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 k.p.c., Sąd zasądził od A. A. (2) na rzecz D. G. kwotę 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie, na mocy którego podwyższono alimenty. Rygor natychmiastowej wykonalności jest bowiem nadawany z urzędu bez żadnych ograniczeń

w zakresie rat alimentacyjnych płatnych po dniu wniesienia powództwa do sądu.